

Z p r á v y

Autonomie universitní a fakultní. V přednášce o reformě právnického studia, kterou proslovil nejprve na pozvání Spolku československých právníků »Všehrd« guvernéř Národní banky československé a universitní profesor Dr. Karel Engliš, podal přednášející řadu velmi cenných námětů pro zdokonalení studia. Abychom svoje čtenáře, kteří neměli příležitost vyslechnouti výpovědi Englišovy, seznámili aspoň s částí přednášky, citujeme nejen velice zajímavou, nýbrž přímo aktuální partii, v níž guvernéř prof. Engliš pojednal o autonomii právnické fakulty, a to podle podání, jak nyní svou přednášku otiskl v *Obzoru národohospodářském* (XL. 165):

University jsou organisovány na myšlence svobody vyučovací a autonomie fakult při připouštění docentů a navrhování profesorů. I autonomie je svoboda vědeckých representantů proti vlivům jiným, jimiž byla dříve církev, dnes politika atd. Znamená-li takto autonomie vyloučení vlivů vědě cizích, pak však předpokládá, že vědečtí představitelé nesledují žádný jiný než vědecký zájem. Každá autonomie přináší odpovědnost. Jestliže by však některá fakulta rozuměla při své regeneraci autonomii tak, že připustí za docenta a navrhne za profesora, koho chce a nepřipustí, koho nechce, bez zřetele k absolutní a relativní vědecké úrovni — integritu morální předpokládá — a že autonomie znamená dále, že se nemusí fakulta či profesor nikomu odpovídati z motivu svého postupu, pak se může státi autonomie největší překážkou pokroku, a fakulta se může státi cechem, který se doplňuje podle jiných pozitivních nebo negativních motivů, nežli podle momentů vědeckých. Proti takové exkluzivitě by bylo nakonec nutno postavit princip volné soutěže, povinnost uveřejniti při habilitacích posudek práce, která je podkladem pozitivního nebo negativního návrhu, povinnost navrhnouti při profesurách vládě terno, po případě i právo ministerstva školství přezkoušeti kvalifikační nález fakulty komisí mezifakultní, zkrátka bylo by nutno brániti se proti postupu, který je v rozporu s vědeckou skutečnou svobodou a odpovědností a který se příliš podobá zneužívání svěřené moci diskreční. To není jen problém právnických fakult, nýbrž se týká všech fakult a všech vysokých škol, také německých a jejich zřetelů politických. Svobodu a autonomii může kdokoli — komu byla dána — udržeti jen tenkrát, plní-li funkci mu svěřenou, a je-li si své odpovědnosti plně vědom. vr.

ZE SBÍRKY ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ: Vlád. nař. č. 22 zrušilo státní pozemkový úřad a jeho působnost přikázalo ministerstvu zemědělství, nař. č. 39 doplnilo ustanovení o slevě pachtovného na r. 1934, zák. č. 57 se týká zcizení státních nemovitostí v Táboře; pod č. 59 je vyhlášena lesnická statistika. — Nař. č. 23 zakázalo zřizovati nové mlékárny v Praze a pod č. 24 vyhlášeno snížení příspěvku pro mléčný fond. — Č. 25 je vyhláška o extradičním řízení s Vel. Británií, č. 42 vyhláška o obchodní smlouvě s Albanií, č. 44 o obchodní dohodě se Spojenými státy americkými, č. 60